

че за него е писаното и почна да ме обвинява. Азъ го разубедихъ, но той позеленя. Сигуръ скорв ще дойде, та искахъ да ви съобща.

Камбуровъ. Гледай го мерзавеца! Хемъ мишкува, хемъ се сърди.

Заркова. Много се разсърдилъ. Защото щѣлъ да отива на курортъ съ семейството си въ Виши. Казва: когато ималъ нужда отъ най-голѣмо спокойствие — създавало му се такава неприятность.

Шайновъ. Толкова по-добре. Сега е момента да го оскубемъ както трѣбва. Ти написа ли писмото, както ти казахъ?

Заркова. Да! (Вади писмото изъ чантата си и го подава).

Шайновъ. (Взема писмото и го чете) Така добре е. Въ такъвъ случай ти поемашъ отговорността.

Заркова. О, рабира се, нека ме даде подъ сждъ. Азъ ще отговарямъ. . . Само ни стотинка отстѣпка. Цѣли три години ме използува. Пъкъ гдето бой съмъ яла! Мошеникъ. Нѣма да му простя!

Камбуровъ. Тоя господинъ трѣбва да е голѣмъ тиранинъ.

Заркова. Само азъ знамъ. Но сега — сега ще му отмжста.

Шайновъ. (Засмѣнъ) Какво сж за него триста хиляди. Ще ги плати и ще пѣе.

(Чува се автомобилъ)

Шайновъ. Той е. (къмъ Заркова). Мини въ другата стая и слушай. А щомъ брои паритѣ ще влезешъ да си получишъ частъта.

Камбуровъ. И азъ съмъ ненуженъ тукъ. Ще мина съ Заркова въ другата стая.